

**VII ASSEMBLEA DE LA
MAREA PENSIONISTA DE CATALUNYA
DOCUMENT D'ESTRATÈGIA**

CRÉIXER I LLUITAR ÉS L'ÚNIC CAMÍ

El dret a cobrar una pensió, en el moment que l'empresari ja no considera útils els treballadors i les treballadores va costar al llarg de la història, sang, suor i llàgrimes. Des del segle XIX, amb la formació del moviment obrer modern, aquest dret va estar en primera línia en les lluites del proletariat a tot el món. Fins a la seva implantació, el destí de milions de persones treballadores que per la seva edat eren expulsades del mercat laboral, era la indigència o, en el millor dels casos, la seva supervivència mitjançant la solidaritat familiar.

És per això, que el sorgiment del moviment obrer i la lluita per un sistema de repartiment que assegurés unes condicions dignes, una vegada acabada la vida laboral, han anat sempre de la mà.

El dret a la sanitat, a l'educació i a una pensió, una vegada acabada la vida laboral, han estat conquestes de la classe treballadora, però al mateix temps també han estat una de les potes sobre les quals descansa l'estabilitat i la legitimació social del sistema capitalista. Si és així, per què el capitalisme s'obstina ara a destruir aquesta conquesta? Perquè la caiguda de la taxa de beneficis i l'acumulació dels capitals excedentaris amenaça de portar-lo al col·lapse. El capital necessita desesperadament trobar noves fonts de benefici, que li permetin continuar reproduint-se. Esgotades les fonts tradicionals, el capital ha envaït el sector públic en tot el món. Ha reduït la fiscalitat dels Estats, endeutant-los fins al límit de la solvència. Si no hi ha impostos, o aquests no són suficients, a l'Estat només li queda la possibilitat d'endeutar-se i vendre tot allò que pot ser una font de negocis per als creditors, amb el pretext de pagar el deute. A més, una quantitat creixent dels pressupostos de l'Estat es lliuren al gran capital amb l'excusa (injustificada, d'altra banda) que la gestió privada és més eficient que la pública (per exemple, es lliuren milions i milions d'euros a la sanitat privada perquè faci el que hauria de fer la pública).

Així doncs, el gran capital necessita ara nous sacrificis per a poder sobreviure i llança a tot el món una formidable ofensiva contra el sector públic, amb l'objectiu de desmantellar-lo i que se li lliuri, via privatitzacions, tot allò que pot donar-li beneficis, encara que sigui a costa d'acabar amb els drets socials i les conquestes dels treballadors, de les treballadores i les classes populars (educació, sanitat, pensions...).

A tot el món capitalista assistim a la progressiva liquidació de l'anomenat "Estat del benestar". Els governs, siguin de dretes o d'esquerres, apliquen les

mateixes mesures, en nom del pagament del deute i el suposat manteniment del sistema públic. No importa que les privatitzacions, lluny de millorar els serveis (és el pretext que sempre han utilitzat els seus defensors) els facin cada vegada més cars, més deteriorats i cada vegada més reduïts. La sanitat i l'educació pública pateixen un greu procés de deteriorament. D'aquesta manera, s'obliga a les persones que puguin pagar-se els seus propis serveis a fer-ho (mútues, metges i metgesses, col·legis privats...), mentre es redueixen al mínim nivell a les persones que no poden fer-ho. Mentrestant es lliura al capital privat, no només les joies de la corona del sector públic, sinó que també es canalitzen quantitats creixents dels pressupostos de l'Estat als capitals privats (subvencions, rebaixes fiscals, estímuls a l'ocupació...).

Durant un llarg període de temps els governs han rebaixat els impostos a les grans empreses i a la burgesia, i fins i tot a les anomenades classes mitjanes (d'aquesta manera, augmentava el consum, encara que hi hagués menys diners per als serveis socials), canviant la política fiscal per deute públic que ara acabem pagant entre tots.

El deute públic s'ha incrementat de tal manera que s'ha tornat impagable, això no ha impedit que s'hagi transformat en un mecanisme de drenatge pel qual els grans capitals augmenten les seves plusvàlues a costa de les condicions de vida dels treballadors i les classes populars en general. Tal com diu l'article 135 de la Constitució espanyola (aprovada pel PP i el PSOE) el pagament dels interessos del deute extern, estan per davant de qualsevol altra mena de despesa (les pensions, per exemple).

La destrucció dels sistemes públics de pensions i la seva privatització s'han convertit en un dels principals objectius. Per molt que diguin les persones "expertes" a sou del capital financer, que ens bombardegen diàriament des dels mitjans de comunicació (també en mans dels seus amos), ens sobren les experiències sobre quins són els resultats quan es duen a terme aquest tipus de polítiques. Exemples com el de Xile, USA o Alemanya haurien de ser suficients per a comprendre com és l'objectiu conscient de tots els que advoquen perquè es duguin a terme aquestes mesures. La destrucció del sistema públic ha portat les pensions molt per sota del nivell de subsistència.

A Xile, la dictadura de Pinochet, seguint els consells dels Chicago Boys de Milton Friedman (entre ells José Piñera, germà de l'actual president del país) va imposar la privatització de les pensions, que van passar des de 1981 a les mans de les administradores (AFP) dels bancs (entre ells el BBVA i el Santander). Les persones treballadores estaven obligades a lliurar un 10% del seu salari als seus plans personals de pensions, mentre que les empreses deixaven de cotitzar per aquesta quantitat. Curiosament, l'exèrcit i els carabiners van continuar depenent de l'Estat per a percebre les seves pensions. Per alguna cosa seria, no? De tots els elements del model xilè de desregulació, privatització i ortodòxia fiscal capitalista, el que més elogis va suscitar en les conferències bancàries internacionals va ser el sistema de capitalització de les pensions, basat en un sistema d'estalvi forçat, que van canalitzar milers de milions d'euros cap a les arques del sistema financer.

El resultat final va ser la caiguda de les pensions a nivells per sota del nivell de subsistència. Segons una comissió assessora impulsada per la presidenta Bachelet, en 2014, el 79% de les pensions estava per sota del salari mínim del país i el 44% se situava per sota del llindar de la pobresa. Les persones treballadores es veien obligades a treballar fins als setanta anys, però no caure en la misèria més absoluta. La meitat dels treballadors i treballadores que van cotitzar entre 25 i 33 anys es jubilen ara amb una pensió inferior al 21% dels seus salaris. No obstant això, les empreses administradores, entre 2010 i 2015 van duplicar els seus beneficis i en els nou primers mesos de 2015 van augmentar els seus guanys en un 71,4% respecte a l'any anterior. Sense comentaris.

La pujada dels preus del Metro a Santiago va ser l'espurna, però la fallida del sistema de pensions i les condicions en les quals viuen els treballadors i treballadores i la gairebé totalitat del col·lectiu de pensionistes ha estat el barril de pólvora que va esclatar. El desastre social en el qual es troba sumit Xile en l'actualitat ajuda a explicar la tenacitat amb la qual la classe obrera fa mesos que s'enfronta al règim heretat de la dictadura.

Als EUA, amb l'esclat de la crisi de 2008 i les hipoteques escombraries, molts pensionistes nord-americans van perdre les seves pensions, o van veure com es reduïen en un 50% de mitjana. La fallida en cadena dels plans privats va portar a una bona part dels antics pensionistes a la indigència, als bancs d'aliments i a formar part de l'exèrcit dels sense llar que poblen els carrers del país.

A Alemanya, per exemple, sovint mostrada al nostre país com el gran exemple a imitar, els índexs de pobresa s'han disparat en els últims anys. El 48% de les pensions públiques alemanyes actuals estan per sota dels 800 euros mensuals i el 62% no arriben als 1.000. En el cas de les dones, les pensions inferiors als 800 euros aconsegueixen fins i tot el 64% del col·lectiu. Al país germànic, un ingrés per càpita inferior als 969 euros significa oficialment ser pobre.

L'augment de les ocupacions de serveis en detriment dels industrials, més qualificats i amb millors convenis col·lectius, va estretament unit al creixement d'aquestes pensions baixes. La precarització d'importants sectors econòmics va lligada a la pobresa entre els pensionistes. Seguint les receptes neoliberals, el sistema públic ha estat tan colpejat en els últims anys a Alemanya que ja no evita la pobresa. Milions de pensionistes es veuen obligats a treballar a les seves cases (*minijobs*) per a poder arribar a final de mes.

L'Estat espanyol no és cap excepció. El gran capital financer exigeix el control vampíric del sistema públic de les pensions. Alguna cosa així com que se li lliuri a la guineu el control del galliner. No obstant això, el primer gran problema amb el qual van haver d'enfrontar-se fa dècades és que aquest gaudia de bona salut i no podia justificar-se el seu lliurament sense més ni més. El primer que s'havia de fer era "deteriorar-ho".

Els governs de dretes i d'esquerres al nostre país han seguit el mateix camí, carregar sobre la caixa del sistema públic de pensions, la qual cosa eufemísticament han vingut a dir-se "despeses impròpies" que havia de pagar l'Estat a través dels Pressupostos Generals: el pagament de les pensions no contributives, els complements a mínims, les despeses de l'administració, el manteniment dels edificis... A més de tot això, durant anys s'han reduït progressivament les cotitzacions empresarials a la Seguretat Social amb el pretext d'incentivar l'ocupació. El mateix ministre de la Seguretat Social el senyor José Luis Escrivá, pertanyent al "govern més progressista" de la història, va haver de reconèixer que per aquest camí s'han perdut de l'ordre de 23.000 milions d'euros anuals. El Tribunal de Comptes per la seva part indica que entre 1989 i 1913 van desaparèixer 103.690 milions d'euros, mentre que altres fonts calculen que la suma total del saqueig ascendeix fins als 500.000 milions.

Està bé que es denunciï la desaparició de tots aquests recursos de la caixa del sistema públic de pensions, però pel que sembla fins ara ningú parla de retornar-los. És per això que -quan diuen que no hi ha diners, per a justificar les retallades ens estan ocultant que no n'hi ha perquè abans se'l van emportar per a dedicar-ho a altres menesters que no tenien res a veure amb les pensions. Per tant l'exigència d'una Auditoria de la Seguretat Social hauria d'anar acompanyada d'una altra exigint la devolució dels diners saquejats. No hauria d'importar-nos massa que al·leguin que l'Estat ja no té aquests recursos. En qualsevol cas, no és culpa de les persones pensionistes, i no són aquests els que han de pagar les conseqüències.

La dràstica caiguda dels salaris, la precarietat laboral, el frau, el treball en negre i els contractes amb bonificacions empresarials també han provocat la disminució de les pensions presents i futures, ja sigui perquè les cotitzacions són cada vegada més baixes (provocant el dèficit, ja que amb elles cal pagar les pensions actuals), ja sigui perquè les persones treballadores que ara cobren retribucions cada vegada més reduïdes, també cobraran el dia de demà, pensions inferiors.

El nostre país té, en conjunt, una de les fiscalitats més baixes de tota Europa Occidental (una fiscalitat que afavoreix a les rendes més altes, per a descarregar la major part del seu pes, en les dels treballadors, de les treballadores i les classes populars) el que ens porta a una despesa en prestacions socials amb respecte el PIB, per sota de la mitjana existent a la Unió Europea.

Després del saqueig de la caixa de les pensions, el segon pas va ser separar la Seguretat Social dels Pressupostos Generals de l'Estat en 1997 gràcies al Pacte de Toledo. D'aquesta manera es dissimulava el posterior incompliment de les funcions que la Constitució exigeix de l'Estat: La garantia, via pressupostos, del poder adquisitiu de les pensions. Tot això entre un bombardeig de propaganda i pensament únic totalment falsari de tot el règim del 78.

Es va fer en un moment en el qual encara hi havia excedents, per a blanquejar la maniobra. No obstant això, quan els ingressos van superar a les despeses, la major part d'aquests diners sobrants no va anar a parar a la guardiola de les pensions. L'any 2000, dels 6.800 milions d'euros, de superàvit, el govern només va ingressar 600 milions. La resta es va destinar a altres objectius que res tenien a veure amb les pensions. Si s'hagués aportat el que realment corresponia entre 2000 i 2011, i s'haguessin limitat les "despeses impròpies" tal com corresponia, en 2017 el superàvit hauria estat de 108.866 milions d'euros. Després va venir la crisi, les retallades, la caiguda dels salaris, les reformes laborals, l'explosió de la desocupació, la precarietat laboral. La punta contra la guardiola de les pensions va venir de la mà de Rajoy, amb el canvi de la llei per a saltar-se el topall del 3% de disposició anual. En pocs anys es va esgotar el romanent.

Ara hem arribat a un nou pas en el procés de liquidació del sistema públic. La guardiola ha tocat fons, i suposadament, per a evitar el col·lapse, els governs del PP i del PSOE-UP, no han fet servir els Pressupostos Generals de l'Estat, com havia de ser, sinó que s'han dedicat a concedir préstecs ficticis a la Seguretat Social (com si aquesta fos una entitat diferent i separada de l'Estat). Per descomptat, aquest deute es va incrementant cada any i un dia s'haurà de pagar-se. Només existeixen dues formes per a fer-lo: O l'Estat via comptable assumeix que això dels préstecs és un engany (es treu diners d'una butxaca per posar-los a l'altra) i assumeix la seva responsabilitat (la que li confereix la Constitució), o bé dona una nova destalada al sistema públic i lliurament el patrimoni de la Seguretat Social als capitals privats per a saldar el deute.

L'objectiu de tot això? Justificar la salvació del sistema públic de pensions, quan en realitat el que s'està procedint és a la seva progressiva liquidació i lliurament als bancs i asseguradores. La suposada falta de diners també ha servit per a avalar l'enduriment de les condicions d'accés a les pensions i el seu congelament. Els pretextos utilitzats per a justificar l'injustificable constitueixen un veritable insult a la intel·ligència dels treballadors, repetits incansablement com un mantra per la cort d'"experts" a sou del capital financer.

Com poden dir sense que els caigui la cara de vergonya, que la causa de la suposada crisi del sistema públic de pensions és l'augment de l'esperança de vida, o l'arribada de la generació del *baby boom*? Si això fos cert, no ho sabien fa quaranta anys, quan deien que el sistema estava assegurat?, I si fos així, perquè els diferents governs no sols no van prendre mesures per a evitar-ho, sinó que la seva política va agreujar la situació? Com poden ara proposar prolongar la vida laboral dels treballadors quan gairebé la meitat dels nostres joves no troba treball?

Menteixen més que parlen. És cert que cada vegada hi ha menys treballadors actius per cada pensionista (ningú parla del creixent exèrcit d'aturats que no troba treball), però també és cert que la productivitat al nostre país s'ha multiplicat per sis en els últims quaranta anys, és a dir, que en l'actualitat amb una menor quantitat de treballadors es produeix més que abans, amb plantilles

més nombroses. Llavors, on han anat a parar els beneficis d'aquest augment de la productivitat? A les butxaques dels empresaris. Això s'ho callen.

Amb la connivència còmplice dels governs, el capitalisme ha provocat la tempesta perfecta: Ha saquejat el sector públic i ara, suposadament per a preservar-lo, exigeix continuar endurant les condicions d'accés (com si les empreses estiguessin disposades a mantenir treballadors de seixanta-set anys amb les seves xacres i els seus sous "elevats"), retallar les pensions (via IPC més altres, factor de sostenibilitat, augment de les penalitzacions per prejubilació...) i obrir la porta als plans de pensions privats obligatoris (una part dels salaris, o de les cotitzacions a la Seguretat Social es lliuraran als bancs i asseguradores, amb el que agreujarà encara més el dèficit). Tot amb la condició de ficar mà en el pastís dels 140.000 milions d'euros que suposa la recaptació anual del sistema públic de pensions.

Fins ara els plans privats de pensions han estat un veritable fracàs al nostre país, els baixos salaris impedeixen l'estalvi i, per consegüent, que es puguin fer aportacions. Però és que, a més, la quantitat de diners que les entitats financeres han dedicat per a promoure'ls no ha pogut superar la desconfiança de la població cap a aquesta mena de productes. Ni tan sols han servit els suposats avantatges fiscals. Ara, per tant, es tracta d'obligar els treballadors i les treballadores a fer-ho, traspasant una part de les cotitzacions que van destinades a la Seguretat Social (i agreujant el seu dèficit) o descomptant una determinada quantitat de les seves nòmines (ja per si mateix, força minses).

La implantació del nou model obeeix a les pressions de l'FMI, del Banc Central Europeu i del Banc d'Espanya, representants destacats dels interessos del capitalisme financer. Després d'intentar imposar reformes legislatives que van fracassar davant les vagues generals (1986-1988- 1992) el capitalisme va arribar a la conclusió que calia buscar el consens polític i social per a aconseguir el seu propòsit. Més lent, però més segur. Una vegada oberta la porta de la privatització de les pensions, del que es tractava era d'obrir-la cada vegada més. Aquesta és la funció del Pacte de Toledo i no altra.

El Pacte de Toledo es va crear en 1995 per a neutralitzar políticament les polítiques de retallada i privatització que reclamen la Unió Europea i l'IBEX-35. El bipartidisme i la resta dels partits liberals es van apuntar amb entusiasme enmig de la fira de les portes giratòries. Els sindicats majoritaris es van deixar seduir olorant més poder institucional, protagonisme en la negociació col·lectiva i una nova font de finançament. És important ressaltar el paper de fre en les lluites i la confusió que han dut a terme, mentre negocien a esquena dels treballadors i de les treballadores, amb el govern i la patronal, a canvi d'una part de les comissions de gestió dels plans de pensions d'ocupació (formen part de la comissió gestora de nombrosos fons, dels que cobren les corresponents comissions). No podem oblidar que la COESPE va néixer pel desistiment de les seves funcions per part de les direccions dels sindicats majoritaris.

Les recomanacions del Pacte de Toledo no intenten resoldre la crisi d'ingressos, sinó que plantegen retallades al repartiment, que permetin rebaixar les quotes patronals i les prestacions perquè siguin insuficients i així impulsar els sistemes privats. El PdT pretén canviar el nostre sistema per un altre nou que, d'una banda i a llarg termini, desembocaria en pensions públiques mínimes per als treballadors i treballadores, per altres pensions privades complementàries a través de Plans de pensions d'ocupació negociats pels sindicats i gestionats per les entitats financeres, i d'altra banda, per altres pensions privades individuals per a qui se les pugui pagar contractades directament amb les entitats financeres. Es tracta de substituir l'actual sistema públic, de repartiment, solidari i redistributiu, per sistemes de capitalització financera d'estalvis que generin el gran negoci de comissions deslligades i fons d'inversió per a la banca.

Amb el Pacte de Toledo, el capitalisme pretén imitar el conte de la granota i el calder. Que ens anem acostumant al fet que les coses vagin cada vegada pitjor, sense rebel·lar-nos. Després de la cortina de fum de la unitat dels partits parlamentaris, la patronal i els sindicats majoritaris, s'intenta que els treballadors i treballadores acceptin les retallades com una cosa que no té remei i fins i tot objectiu, o que les vegem com un mal menor, com un pla per a salvar el sistema públic de les pensions, o que simplement donem el nostre vistiplau a la idea que en el futur aquestes s'hauran reduït fins al nivell de subsistència. La Marea Pensionista de Catalunya està radicalment en contra del Pacte de Toledo, però no contra aquest, sinó contra qualsevol Pacte de Toledo. El sistema públic és una conquesta dels treballadors i treballadores, i, per tant, estem en contra que algú negociï a la nostra esquena el futur de les pensions. Ningú ha triat els partits, ni les cúpules sindicals, i molt menys a les organitzacions empresarials perquè decideixin en el nostre nom. No al Pacte de Toledo!

Es tracta de trencar definitivament el sistema de repartiment solidari entre els treballadors i treballadores, com ha estat fins ara, per a transformar-ho en una guerra de tothom contra tothom (cada treballador i treballadora ha de tenir la seva pròpia motxilla, i ha de ser només de la seva responsabilitat que augmenti de grandària o no). Els treballadors i les treballadores estaran cada vegada amb més solitud i impotència enfront de l'Estat i el gran capital financer. Es tracta que al final de la vida laboral, el treballador i la treballadora descobrirà la realitat que li han anat preparant: una paga de l'Estat d'import mínim amb la qual serà impossible viure, i una altra procedent del que quedi dels diners gestionats pels bancs (que probablement serà menor que la suma dels ingressos realitzats durant tota la vida laboral).

El lliurament d'una part de les cotitzacions de la Seguretat Social als plans privats de pensions controlats per les entitats financeres és un veritable regal a una banca que cada vegada té més problemes de supervivència. Els fons privats no tenen cap garantia de rendiment, ni tan sols de mantenir el valor del capital aportat. La gestió totalment opaca dels fons de pensions permet al capital financer endossar-los els valors de la seva cartera que tenen pèrdues, sense cap cost. Al cap i a la fi, independentment de quin siguin els resultats,

amb pèrdues o guanys, cobren la mateixa comissió. Aquest és el gran negoci de les gestores dels fons, que estan en mans dels bancs i asseguradores, i en menor mesura els sindicats majoritaris que formen part d'aquestes.

Amb freqüència els resultats dels fons privats són inferiors a l'IPC i molts d'ells tenen pèrdues importants. En realitat, només resulten interessants als propietaris i propietàries dels grans patrimonis per les desgravacions fiscals que obtenen, però no als treballadors i a les treballadores amb salaris mitjans (amb salaris baixos ni tan sols es poden permetre fer aportacions regulars). Alguns dels seus defensors contempen la possibilitat que l'Estat acabi sent el garant que aquests fons obligatoris no facin fallida, o tinguin pèrdues, amb la finalitat que l'impositor obtingui, al final, almenys els diners que va invertir. Si aquesta clàusula acabés aplicant-se, seríem tots els que, a través dels Pressupostos Generals, acabaríem pagant els tripijocs de la banca i les asseguradores.

La pandèmia de la Covid-19 ha agreujat la situació del sistema públic. El préstec de la Unió Europea destinat a la recuperació de l'economia espanyola el pagarem entre tots. Els diners recaptats per la Seguretat Social per a les pensions és la garantia que la ministra d'Economia, Nadia Calviño ha ofert a Brussel·les per les "ajudes". Això no és nou. Ja el 2008, les pensions públiques van ser la garantia que va oferir el govern espanyol en el cas que no es poguessin pagar els deutes derivats d'un possible impagament del rescat financer.

El moviment pensionista no té una altra sortida que acostar-se a la joventut i als treballadors i treballadores. Uns perquè quan arribin a la jubilació no saben el que els espera, i altres perquè ja han assumit que no tindran cap pensió. El seu futur és el nostre, perquè nosaltres també som persones treballadores. És una il·lusió perillosa creure que els atacs que ara pateixen els futurs i futures pensionistes no es tornaran en algun moment en contra nostra. Nosaltres també entrem en el mateix sac. És fonamental que trobem la d'arribar a les fàbriques i a les persones treballadores. És imprescindible que trobem la manera d'aproximar-nos als joves. Ens han dividit, ens han separat, i, per tant, ens han afeblit.

Com a persones treballadores pensionistes que som, estem en contra del Pacte Social que es teixeix contra els nostres drets i conquestes socials. Per aquest motiu estem al costat de les persones treballadores actives. Quan les ataquen també ens estan atacant a nosaltres. Això no és una frase bonica, és una realitat que hem d'assumir. La caiguda dels salaris afecta les cotitzacions a la Seguretat Social i, per tant, agreuja la crisi d'ingressos, i en el seu moment repercutirà en l'enduriment de l'accés al sistema públic de pensions, i en l'import d'aquestes. Que els treballadors i les treballadores tinguin retribucions més altes implica que les pensions també siguin més elevades. No al Pacte Social! No a les privatitzacions del sector públic!

És necessari aprofundir les vies que ja s'han obert en **a** la Marea Pensionista de Catalunya. Ara només és qüestió que ho duguem a terme.

1) El camí de l'Extensió Laboral. Contemplem diverses formes per a arribar a les empreses, a través dels sindicats, dels comitès d'empresa, o dels mateixos treballadors i treballadores en els seus centres de treball:

- Amb la col·laboració dels sindicats combatius. Hem d'establir estrets llaços de col·laboració, ajudar-los en temes de formació per a delegats sindicals sobre el tema de les pensions, participar en la seva premsa i en els seus butlletins. Buscar la forma que allà on es pugui, es facin assemblees de treballadors i treballadores per a informar, discutir i prendre mesures. Allà on es pugui dins de l'empresa, on no sigui possible, fora. Cal advertir-los del futur de les seves pensions.

- A través dels nostres fills, nets, nebots, amics o antics companys de treball... Cal lliurar-los els nostres fulls (la carta als delegats i delegades i comitès d'empresa) perquè les posin en el tauler d'anuncis, o perquè pressionin als seus i seves representants sindicals.

- Amb ajuda dels nombrosos advocats i advocades laboralistes que sempre han estat valuosos aliats de la Marea Pensionista.

- Malgrat les nostres grans diferències amb les direccions dels sindicats majoritaris, hi ha a CCOO i UGT moltíssims companys i companyes que estan amb nosaltres. La nostra labor és demanar-los que assumeixin la nostra plataforma reivindicativa, que la difonguin a les seves organitzacions i que donin suport a les accions de Marea Pensionista de Catalunya.

- Establir un web de la persona simpatitzant de la Marea, en el qual es pugui donar i intercanviar informació. No és tasca nostra convertir-nos en una gestoria, però sí que ho és propagar al màxim tota la informació que tenim al nostre abast i aconseguir el màxim de suports en els centres de treball.

2) La major part de persones treballadores no estan afiliades a cap sindicat. Això ens porta a la conclusió que cal recuperar el carrer. Si la gent no ve a la plaça Universitat (o a la plaça de l'Ajuntament de cada localitat, on ens concentrem tots els dilluns), nosaltres hem d'anar on està la gent. Per aquest motiu, hem començat a organitzar les Àgores. Assemblees al carrer on la gent pugui informar-se, discutir i proposar formes de lluita. Per descomptat, això va molt més enllà de les pensions. Sempre que tinguem clar que no podem dissoldre'ns en els moviments socials, i que la nostra tasca principal és continuar lluitant pel futur del sistema públic de les pensions. Però com a treballadors i treballadores pensionistes som conscients que també ens afecta els atacs contra la sanitat i l'educació públiques, les reformes laborals, la Llei Mordassa, la immigració, el racisme i la xenofòbia, la discriminació de gènere...

Les Àgores són una forma de col·laboració entre les diferents forces vives en els barris, districtes i localitats (organitzar les Àgores, convidar les persones que presentaran els temes, donar a conèixer entre els veïns i les veïnes quan i on es realitzaran, aquestes són les tasques que hem d'assumir els moviments

organitzats). Però ha de quedar clar que una Àgora no és un míting, ni una classe magistral, és una Assemblea, i, per tant, la nostra funció es limita a crear les condicions perquè la gent participi, digui el que pensa, discuteixi i voti iniciatives per a poder després dur-les a terme). La proliferació de les Àgores, la periodicitat en la qual es realitzin, pot portar-nos a la possibilitat que aquestes es coordinin i s'assumeixin respostes col·lectives, i que, per tant, potenciïn la seva capacitat de mobilitzar al carrer.

La nostra participació en la formació i realització de les Àgores per tots els temes que ens afecten, també ens ajudarà a mobilitzar a tota aquesta gent (i a aquestes organitzacions amb les quals treballarem per a preparar-les) en la lluita en defensa del sistema públic de pensions.

Aquests són els instruments dels quals fins ara s'ha dotat la Marea Pensionista de Catalunya. La nostra tasca ara és desenvolupar-los. És necessari estendre el moviment als llocs on encara no estem implantats. Per a aconseguir-ho és necessari que les plataformes locals existents facin seu aquest objectiu, buscant contactes i col·laborant amb aquests en la tasca de crear nous grups de la Marea Pensionista.

Encara que la nostra organització és sobirana, és important que les nostres experiències sobre formes de mobilització i de lluita siguin conegudes, no sols a Catalunya, sinó a tot l'estat. Hem de buscar la forma per a donar-les a conèixer en la COESPE (i si unes altres que avui no formen part d'ella també ho fan, tan millor) perquè puguin desenvolupar-les en els seus respectius territoris.

Un dels principals objectius que ens hem marcat, és recuperar, d'una vegada per sempre, la unitat del moviment pensionista. La ruptura va ser artificial i provocada per causes alienes als nostres interessos com a col·lectiu. La prova és que gairebé tots defensem la mateixa plataforma de reivindicacions i amb la resta les diferències són mínimes. La divisió del moviment va suposar un fort afebliment de les nostres lluites i un motiu de desmoralització de molts companys i companyes que van acabar marxant a casa. Per a aconseguir la unitat del moviment hem de fer passos decidits en aquest sentit : buscar la confluència a les mobilitzacions i als objectius, treballar junts i sense sectarisme per l'extensió i la coordinació de les plataformes del moviment pensionista. I, sobretot, treballar per una Marea Pensionista de Catalunya independent, assembleària i democràtica i sense tuteles, ni manipulacions de cap classe.

Marea Pensionista de Catalunya col·laborarà amb la COESPE per a construir un moviment coordinat a escala europea. L'ofensiva contra el sistema públic de les pensions no sols es dirigeix contra nosaltres. La imposició dels PEPP en 2019, aprovats per l'Europarlament, aplicats a través de les lleis i els avantatges fiscals de cada país, s'està fent contra tots els treballadors i treballadores de la Unió Europea.

La Marea Pensionista de Catalunya i la COESPE haurien de plantejar-se la possibilitat de treballar per una mobilització continental a mig termini, aprofitant els contactes que ja existeixen. Cal no oblidar que el nucli central des del qual es conspira contra les pensions públiques (deutes, PEPP...), amb la complicitat del capital financer internacional no està a Madrid, sinó a Brussel·les i al BCE.

La Marea Pensionista de Catalunya és un moviment transversal, però estem al servei incondicional dels treballadors, de les treballadores i de les classes populars. Avui més que mai, hem de ser coherents, fins a les últimes conseqüències, amb la nostra màxima: "Governi qui governi, les pensions es defensen".

Barcelona, 18 de juny de 2021